

kunde ved denne Prisforhøjelse, men den maa dog tages med i Betragtning, naar den, som den synes at være, er en umiddelbar Følge af det formindskede Østersubdytte. Jeg og det Mindretal, hvortil jeg hører, kunde have været tilbøjelige til at gaa noget lavere i vort Skøn end til 130,000 Kr.; men da det dog i det Hele taget maa anses for ønskeligt, at man, naar Tølen er om Skjøn, nærmer sig til hinanden, i alt Fald til en vis Grad, have vi dog ment at kunne gaa op til denne Sum, og vi antage, at det ærede Thing vil følge os dert. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører sagde, at det er ubehøvet, naar Staten i saadanne Forhold paadrager sig endog blot Skindet af Ubillighed. Staten staar ugunstigere med en saadan Kontraktbestemmelse, end en privat Mand vilde staa, og det er Marsfagen til, at vi have ment at burde nærme os saa meget til den ærede Minister, som vi have gjort. Men at følge den ærede Minister eller det Mindretal, der har stillet Underændringsforslaget Nr. 2, have vi ikke troet at kunne gjøre, og vort Forslag under Nr. 1 er fremkommet ved ikke ringe Eilnærmelse fra vor Side, og jeg vil opfordre det ærede Thing til at slutte sig dertil. Jeg tror, at vi virkelig komme til at gjøre Ret og Billighed lige overfor Østersforpagterne ved at vedtage dette Forslag, og jeg antager heller ikke, at man fra nogen Side vil kunne bebreide os, enten at vi derved have været for flotte eller for knebne. Stor er jo Forskjellen ikke mellem Ændringsforslaget Nr. 1 og Underændringsforslaget Nr. 2, men efter hvad jeg har oplyst om den Maade, hvorpaa Nr. 1 er blevet til, tillader jeg mig at anbefale dette Forslag og at opfordre til at stemme mod Underændringsforslaget ligesom ogsaa mod Ændringsforslaget Nr. 3. Vil man sammenligne Nr. 1 med Nr. 3, vil det ses, at Nr. 1 yder omtrent 50 pSt. mere end Nr. 3. Nr. 1 vil nemlig give henved 90,000 Kr. for 2 Aar, Nr. 3 derimod kun 60,000. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at man søger hele denne Sag afgjort for den forløbne Tid paa een Gang, saaledes, at vi da forhaabentlig for bestandig kunne komme bort fra denne mindre behagelige Sag ved at stemme for en Bevilling for det hele forløbne Tidsrum af 130,000 Kr.

Iblandt de øvrige Forslag, skal jeg, da jeg har Ødet, tillade mig nogle Bemærkninger an-

gaaende Forslag Nr. 10 til § 13. Saaledes som det nu foreligger, dreier det sig jo om en meget lille Sum, nemlig kun 5,500 Kr., men dets Rækkevidde er langt større, thi det gaar jo i Virkeligheden ud paa, hvorvidt Rigsdagen skal give sin indirekte Stadfæstelse paa Opførelsen af et nye Søfort udenfor Kjøbenhavn for en Beføstning, som i Virkeligheden ikke nærmere er oplyst. Der skulde jo dertil iblandt Andet anvendes de Midler, som allerede ere indirekte bevilgede dertil gennem Bevillingen af de 6 Kanoner, hvori der, som bekendt, er medtaget visse Beløb til Tilvebringelse af Fundamenterne for Kanonerne; men den væsentlige Del af Beføstningen bliver dog at tilvebringe paa anden Maade. Der er isølge, hvad der er oplyst for Udvalget, truffet en Aftale mellem Kjøbenhavns Havnevesen paa den ene Side og Krigsministeriet paa den anden Side om, at Krigsministeriet opgiver den Servitutret, som det øver over de Søgrunde, der ligge imellem Toldboden og Kalkbrænderiet, mod at Kjøbenhavns Havnevesen opfører et Fort omtrent udfor Kalkbrænderiet. Derved er der unegtelig fra Regjeringens Side disponeret over en Staten tilhørende Eiendom. Denne Servitut, der saaledes i militær Interesse hidtil har paahvilet de omhandlede Søgrunde, maa ansættes til en Værdi, hvor stor eller hvor ringe, derom har jeg ingen Oplysning. Der foreligger ikke nogen Oplysning om, hvor stor en Værdi denne Servitut i Virkeligheden maa siges at have; men at den fra den anden Side, fra Kjøbenhavns Havnevesens Side, er betragtet som havende en ikke ringe Værdi, fremgaar deraf, at Kjøbenhavns Havnevesen for at faae denne Servitut afløst, har paataget sig et saa betydeligt Offer, som det er at bygge eller i alt Fald i det Væsentlige at bygge et Søfort udenfor Kalkbrænderiet. Jeg kan ikke se rettere end, at der i hele denne Disposition foreligger en Disposition over Statseiendom, over Statsmidler, uden Bevilling fra Rigsdagens Side. Det minder paa en paafaldende Maade om, hvad der skete med Hensyn til Marmor kirken, hvor man jo ogsaa sluttede en Kontrakt, isølge hvilken man betingede sig en mindre Sum mod, at der blev udført et Arbejde, og selv om den der stedsfundne Disposition som saadan har fundet en Stadfæstelse ved Rigsrettens Dom, medfører det jo ikke nogen Forandring i, hvad der er Lov og Ret i saa Henseende, og hvad der maa anses